

บันทึกการตอบข้อหารือศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
เรื่อง การให้บริการกระโดดน้ำ เล่นแพยาง และเล่นเครื่องเล่นในสระน้ำ

จังหวัดเชียงใหม่ ได้มีหนังสือที่ ชม ๐๐๒๑/๖๘๒๓ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ ถึงปลัดกระทรวงสาธารณสุข เพื่อขอหารือเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่มีลักษณะเป็นการกระโดดน้ำ จากคันดินสูงคล้ายหน้าผา และมีเครื่องเล่นลักษณะถูกลมขนาดใหญ่ลอยในสระไว้ให้บริการ ว่าเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๓ ประเภทที่ ๙ (๙) หรือไม่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้วยจังหวัดเชียงใหม่ ได้จัดประชุมหารือและตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีนักท่องเที่ยว ประสบอุบัติเหตุจมน้ำเสียชีวิตบ่อยครั้ง บริเวณสถานที่ท่องเที่ยวแกรนด์แคนยอน หมู่ที่ ๓ ตำบลน้ำแพร่ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นพื้นที่เอกชนที่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวโดยเก็บค่าบริการ นักท่องเที่ยว เช่น จัดกิจกรรมกระโดดน้ำจากที่สูงซึ่งมีจุดกระโดดเป็นคันดินสูงคล้ายหน้าผา รวมถึงมีเครื่องเล่นลักษณะถูกลมขนาดใหญ่ลอยในสระน้ำให้บริการแก่นักท่องเที่ยว และจากการเข้าสำรวจเบื้องต้นพบว่า สถานที่ดังกล่าวอยู่ระหว่างการขออนุญาตเป็นแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งอาจเข้าข่ายเป็นกิจการลักษณะทำนองเดียวกับสระว่ายน้ำ อันถือว่าเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๓ ข้อ ๙ (๙)

จังหวัดเชียงใหม่ ขอหารือเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวแกรนด์แคนยอน หมู่ที่ ๓ ตำบลน้ำแพร่ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ ว่าเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือไม่ อย่างไร เพื่อที่จังหวัดเชียงใหม่จักได้นำมาเป็นแนวทางในการพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ได้พิจารณารายละเอียดข้อหารือและประสานงานกับผู้หารือเพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติมแล้ว ได้ความว่า สถานที่ดังกล่าว เป็นของเอกชน เดิมมีการขุดหน้าดินในบริเวณดังกล่าวเพื่อจำหน่าย จนกระทั่งเกิดเป็นหลุมขนาดใหญ่ที่มีลักษณะคล้ายแกรนด์แคนยอน กล่าวคือ มีลักษณะเป็นหน้าผาและหุบเหว แต่สถานที่ตามข้อหารือ จะมีการกักเก็บน้ำ (จากธรรมชาติ เช่น น้ำฝน เป็นต้น) ไว้ภายในหลุมขนาดใหญ่ดังกล่าว และมีการจัดกิจกรรมไว้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น กระโดดน้ำ แพยาง และเครื่องเล่น เป็นต้น โดยแบ่งเป็นโซนสำหรับกระโดดน้ำและเครื่องเล่นออกจากกัน แต่อยู่ภายในหลุมสระน้ำเดียวกัน และมีการเก็บค่าใช้จ่ายในการใช้บริการ ไม่ปรากฏว่ามีการปรับปรุงคุณภาพน้ำหรือไม่ อย่างไร

จากข้อมูลดังกล่าว เห็นว่า ลักษณะของกิจกรรมเป็นการให้บริการกระโดดน้ำ เล่นแพยาง และเล่นเครื่องเล่นในสระน้ำที่ผู้ประกอบการจัดไว้ให้ (ตามภาพประกอบที่ผู้หารือแนบมา) อันเป็นการให้บริการที่เน้นให้ความสนุกสนานหรือความบันเทิงแก่ผู้ใช้บริการเป็นหลัก เมื่อพิจารณากฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขแล้ว พบว่า ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

^๑ ส่งพร้อมหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๓/๔๖๘๙ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขมีถึงผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่

พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้บัญญัติการประกอบกิจการที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการประกอบกิจการดังกล่าวไว้ ๒ ประเภทคือ ประเภทที่ ๙ (๙) การประกอบกิจการสระว่ายน้ำ หรือกิจการอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน เว้นแต่ เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๙ (๑) โดยมีเจตนารมณ์ในการควบคุมการประกอบกิจการที่ให้ผู้ใช้บริการว่ายน้ำหรือเล่นน้ำเพื่อการออกกำลังกาย และประเภทที่ ๙ (๑๔) การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง หรือตุ้เกม โดยมีเจตนารมณ์ในการควบคุมการให้บริการสวนสนุก โบว์ลิ่งหรือตุ้เกม ที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อความบันเทิงหรือความสนุกสนานอันไม่ใช่การออกกำลังกาย

ดังนั้น จึงเห็นว่าการให้บริการกระโดดน้ำ เล่นแพยาง และเล่นเครื่องเล่นในสระน้ำ เข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ประเภทที่ ๙ (๑๔) การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง ตุ้เกม เนื่องจากการให้บริการที่มุ่งเน้นให้ความบันเทิงหรือความสนุกสนานมากกว่าการออกกำลังกาย หรือเพื่อสุขภาพ ทั้งนี้ หากราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่น กำหนดให้การประกอบกิจการดังกล่าวเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องถูกควบคุมในพื้นที่พร้อมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ ในการควบคุมการประกอบกิจการดังกล่าวตามมาตรา ๓๒^๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว ผู้ประกอบกิจการจะต้องได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามมาตรา ๓๓^๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนเริ่มดำเนินกิจการ

สมชาย ตู่แก้ว

(นายสมชาย ตู่แก้ว)

ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙

^๒ มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินการตามมาตรา (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

^๓ มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการตามประเภทที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว